

Lucrezia 3

– AliKemal · 21 Ağustos 2016

Giovanni Borgia, 14 Haziran 1497 gecesi kardeşleri Cesare, Lucrezia ve Gioffre ile karısı Aragon Sanche'nin de iştirakiyle, o gece Vatikan'da onuruna verilmiş olan bir şölenden ayrıldıktan sonra, Roma'da ki ikametgahına ulaşamadı. Ertesi sabah binmiş olduğu at üstünde binici olmadan saraya geldi. Ve sonra cesedi, göğsünde dokuz bıçak yarasıyla ve boğazı kesilmiş olarak Tiber nehrinde bulundu. Üzerindeki zengin giysi ve pahalı kemer gibi aksesuarlara, çantasındaki otuz duka altınına dokunulmamıştı, cinayet soyuguncu serserilerin işi olamazdı. VI. Alessandro, oğlunun katillerinin bulunması için yoğun bir soruşturma başlattı. İken Orsini ailesinin Giovanni öldürmek için yeterli nedeni vardı, kardeşi Cesare Borgia'nın da, hatta karısı Sancha ile ilişkisi olduğundan küçük kardeşi Gioffre Borgia tarafından da... Sevgilisi Pedro Caldes yardımıyla Lucrezia'dan ve hatta Giovanni'nin ilişki kurup sonra terk etmiş olduğu bir fahişeden de şüphelenilmişti. Olayı gördüğünü söyleyen bir balıkçı bulundu ise de adam konuşmadan öldürüldü ve başka hiçbir tanık bulunamadı. Söylentiler Cesare Borgia üzerinde yoğunlaşmıştı. Zorbalığı ve acımasızlığıyla ünlü Cesare'nin, papa olan babasının güvenini yitirmemek ve kendi çıkarlarını korumak için, öz kardeşi Giovanni'yi öldürtmekten kaçınmadığı söyleniyordu. Kardeşinin ölümü Cesare'nin tasarladığı bir cinayet olmasa bile, bu gizemli ölümden yarar sağladığı bir gerçektir. Bu söylentiler üzerine papa soruşturmaya son verdi ve kısa bir bildiri yayınladı: "Gandia Dükü öldü, bu korkunç bir kader olmalı... Tanrı biliyor, Dük, böyle ölmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Tanrı, günahlarımız için bizi onula cezalandırmıştır. Ona sınırsız sevgimiz vardı. Başımıza bundan daha büyük bir felaket gelmemişti. Hayat bizim için tüm ilgisini kaybetti."

Büyük oğlu kim vurduya gitmişti.

Cesare, üvey ağabeyi Giovanni'nin yerine Kilise'nin başkomutanıydı artık. Kısa zamanda kılıç, tuzak, zehir, baskın gibi yöntemlerle Romagna dükü olmuştu. Babası Papa VI. Alexander ise, siyasi oyunları için destek sağlamak amacıyla Cesare'ye yanaştı.

Papa, Cesare'nin amaçlarını gerçekleştirmek üzere Fransız ordusundan gereken desteği almayı garantilemek için, Fransa kralı XII. Louis'nin işe yarayan ama skandal yaratan boşanmasını kabul ederek Anne De Bretagne ile evlenmesine izin verdi. Böylece Fransa kralı, krallığına bu kadının topraklarını da ekledi. Papa Alexander onay bildirgesini kendi amaç ve çıkarları için imzalayarak, Cesare ile krala gönderdi. Buna karşılık kral, Cesare'yi Valentinois Dukalığı ile ödüllendirdi; gerektiğinde de askeri yardımda bulunacağına söz verdi. Papa, "aile üyelerinin siyasi yararlar elde etmesi için kilisenin saygınlığını ve değişmez standartlarını feda etmişti.

Ve 1500'de, yirmi yaşına girmiş bulunan Lucrezia, Vatikan'da kendisinden bir yaş küçük ve kendisi gibi gayrimeşru biri olan, genç ve zengin asilzade Aragon Prensi Bisceglia Dükü Alfonso ile karşılaştıklarında çok etkilendi ondan.

Kısa bir süre sonra adam, Papa'nın huzuruna çıkarak kızıyla evlenmek istediğini belirtti. Papa, Napoli krallığı ile siyasi bir ittifak sağlayacağı için, kızının da istekli olduğunu görerek bu evliliğe izin verdi. Nikah sade bir törenle kıyıldı. Bu evliliği yaptığı Aragonlu Alfonso'ya aşık oldu.

Fransa, Aragon bölgesinde hak iddia ettiği bu dönemde Lucrezia'nın Aragon Prensi Bisceglia Dükü Alfonso ile evli olmasına tepki göstermekteydi. Cesare Borgia ise o dönemde Fransa kralı XII. Louis ile kurduğu ittifakın bu evlilik nedeniyle sarsılması üzerine zor durumda kalmıştı. Napoli Krallığı ile Fransa arasındaki savaş yüzünden Napoli Kralının yakın hısımı olan Aragonlu Alfonso karşı karşıya kaldı.

Sevgili abisi Cesare savaş arası saraya döndüğünde, kocasına sadakat göstermek isteyen Luckezia, sevgili abisi, Cesare'ye yüz vermedi. Lucrezia'nın onun cinsel isteklerine karşı çıkmaya başlaması bardağı taşıyordu.

Cesare Borgia, sevgili kız kardeşini Dük'e yar etmemeye karar verdi. Hem kız kardeşini yeniden ele almak, hem de XII. Louis'in itimadını yeniden kazanmak için Aragonlu Alfonso'yu öldürecekti.

Lucrezia'ya bunu söylediğinde, kız çılgına döndü. Kocasını kurtarmak için abisini yok etmeye karar verdi. Güçlü bir zehire buladığı sivri uçlu ve keskin bir bıçağı elbiseasi içinde saklayarak abisinin odasına gitti. Öfkesini dizginlemeye çalışarak yalvarmaya başladı.

"Cesare! Sevdiğim adamı bana bağışla, lütfen!"

O yalvardıkça, "benim olmayı kabul etmelisin," diyordu abisi. "Sen bana aitsin!"

Lucrezia, bir müddet daha yalvarmayı sürdürdüyse de gördüğü karşılık hep aynıydı: "Soyun! Ve yatağıma gel!"

Anlaşılan o ki, yalvarmakla yumuşatamayacaktı onu; adamın talebini kabul etmeye karar verdi.

"Tamam! Senin olacağım."

Gitti, dudaklarını uzattı, öpmesine izin verdi. O arada elbisesinin içinde gizlediği bıçağını aldı, saplamak için hamle yaptı.

Fakat Cesare Borgia, bir anda gösterdiği refleksiyle darbeden kurtuldu, bıçağı tutan eli yakalayarak büktü, yere düşürdü. Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş kız kardeşinin haline kahkahalarla gülmeye başladı. "Beni öldürmeyi başarsan dahi kocanı kurtaramayacaksın," dedi. "Emri çoktan verdim."

"Lanet olsun sana Cesare! Sen kocamı öldürtürsen, seni öldürmemi asla engelleyemeyeceksin; bunun için mutlaka başka bir fırsat bulacağım..."

"Demek kocanı bu kadar çok seviyordun ha? Keşke daha önce söylemiş olsaydın. Artık iř işten geçti! şu anda öldürülmüştür bile..."

Lucrezia kapıldığı korkunun telaşıyla kocasının odasına koştu. Hızla odaya daldı. Gördüğü manzara korkunçtu.

Aragonlu Alfonso, kendisine saldırmış olan dört askerin kılıç darbeleri altında can vermişti. Onu kurtarabilmesi olanaksızdı artık, çığlıklar atarak ağlamaya başladı.

Onu teselli etmek için yanına gelen Cesare Borgia oldu. Riyakarca sarıldı kardeşine, "bırak bu çırpınışları!" diyerek saçlarını öptü, "o gitti! Sadece sen ve ben varız artık..."

Lucrezia, Cesare Borgia'ya boyun eğerek, onu odadan çıkartıp götürmesine izin verdi. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Fransayla ilişkilerini kuvvetlendirmek isteyen Papa VI. Alessandro, oğlu Cesare'nin genç Alfonso'yu ortadan kaldırtmasını memnuniyetle karşıladı.

Papa VI. Aleksandro'nun bu defa da Aragon Prensi Bisceglia Dükü Alfonso cinayeti yüzünden Napoli Kralı II. Alfonso ile arası gerilmişti. Bu gerginliği düzeltmek için, Alfonso'nun sanki bir terörist saldırıda

suikastle öldürüldüğü iddia edilerek, suikastçi olarak Alfonso'yu bıçaklayarak öldüren askerler idam edildi.

Hemen ardından küçük oğlu Gioffre Borgia'yı Trastamara Hanedanından Napoli kralı II. Alfonso'nun evlilik dışı kızı Aragonlu Sancha Sancha'yla evlendirdi. (Gioffre Borgia yaptığı evlilikle Squillace Prensi ve Alvito Dükü oldu. İleride Borgio ailesi onunla devam edecek ve oğlu Francesco Borgio, iyi bir insan olarak soyunun kirli mazisini unutturacaktı. Onun devamından gelen Innocentius, 1644-1655 seneleri arasında Papa X. Innocentius adıyla papa olacaktı.)

Lucrezia, küçük oğlu ile dul kalmıştı.

Bu acıyla Nepi'de inzivaya çekilen Lucrezia, zamanını "Perişan prenses" diye imzaladığı mektuplar yazıp Alfonso'nun ruhu için ayinler tertip ederek geçirmeye başladı. Kocasını katleden ağabeyini ise asla affetmedi.

1501 yazında Apostol Sarayına döndü.

Sarayın kalın taş duvarları bile bunaltıcı sıcaklara direnemiyor, değdiği her şey ellerini yakıyordu.

Lucrezia, babası ve abisinin ayin ve ibadet için Sistina Şapeli'nde bulunmalarından istifade etmek isteyerek bahçede atla dolaşmaya çıkmıştı. Dalları birbirine girmiş sık ağaçların serin gölgesine sığınmış toprak yolda beyaz bir atın üstünde yanlamasına oturmuş, yanbaşında seğirten dinamik yapıları genç seyisinin komplimanlarına gülümseyerek karşılık veriyordu. Genç adam, bir asilzade dahi olsa, her genç kadını baştan çıkartabilecek kadar yakışıklı ve hoş sohbetli. Lucrezia ondan hoşlanmıştı.

Genç seyis, "Cesaretimden ötürü beni bağışlarsanız size bir itirafta bulunmak istiyorum signorita!" dediğinde, onun bulunacağı itirafı merak etmişti.

"Bağışlıyorum, söyle!" dedi.

"Ben size aşığım!" dedi genç adam.

Lucrezia'nın çok hoşuna gitti bu itiraf. Cevap olarak, "Bana kaldığın yeri göster!" dedi adama.

Genç seyis bu karşılığı görmüş olmaktan çok mutlu oldu.

Bahçenin uzak bir köşesinde yer alan hizmetçi barakalarına ulaştıklarında, genç seyis kendi atından atladığı gibi uzanıp gemliğinden yakaladığı beyaz atı durdurdu, Lucrezia'yı belinden tutup aşağı indirdi. Kendi atıyla beraber onunkini de çekiştirerek götürdü, ahıra soktu. Koşarak barakanın kapısına gidip açtı.

"Haydi gelin signora!"

Lucrezia çevreye bakındı, kimseleri göremedi. Bu saatlerde herkes sarayda, işinin başındaydı. Hızlı hareketlerle genç adamın açık tuttuğu kapıdan içeri geçti.

Genç adam kapıyı sürgüledikten sonra geldi, Lucrezia'ya sarıldı. "Ah numero di donne! Yıllardır bu anın hayaliyle yaşadım."

Lucrezia, adamın onu öpmesini beklemeden uzandı, etli dudaklarını genç adamın dudaklarına teslim etti. Hırıltılı bir sesle, "beni çok mu seviyorsun?" diye fısıldadı.

"Çok," diyebildi genç seyis onu öpmekten vaz geçiremediği dudaklarının arasından.

*

Lucrezia, on beş yıllık yaşamına uğrayıp sonra da yok olan erkeklerin hiç birisinde tatmadığı şehveti bu genç seyisin kollarında yaşıyordu.

Henüz on yaşındayken abisi Cesare Borgio ile yaşadığı ilk tecrübeden sonra hiçbir zaman bu genç adam için soyunurken olduğu gibi isteyerek çıkartmamıştı elbiselerini. Seviştiği her adamdan aklında kalan sadece canının acıdığıydı. Hep Cesare'nin zalimce sapladığı hançerin acısını taşıdı kasıklarında. Onu teselli edebilecek ne babası, ne de annesi olmamıştı hiç. Babası Rodrigo Borgio henüz on yaşındayken ona zorla sahip olan abisi Cesare'yi sevinçle kutlamıştı yaptığından ötürü. Erkeklerle kadınlık yapabilecek duruma gelmiş bir kıza sahip olmak, babası için politik çıkarları için pazarlayacağı değerli bir sunuya sahip olmak demektir. Procida ailesinden Aversa Kontu'nun oğlu Don Gasparo de Procida ile ilk evliliğini on üç yaşına henüz girmişken yapmıştı. Abisi Cesare'den sonra koynuna girdiği ikinci erkek olmuştu adam. Düğün gecesini, gerdeğe girdiğinde babası ve Procida'lardan iki kardinal götürüldüğü yatak odasında birer sandalyeye kurulmuşlar, evlendiği adamın ona sahip oluşunu seyretmişlerdi. Bu utanç verici uygulamayla güya evliliğin gerçekleştiği tescillenmişti. Evliliği resmileştirmek için cinsel birleşmeye çıplak gözle şahitlik etmek! Katolik inanışındaki evlenme yasasını aşmak için tek yol olan "birleşmenin gerçekleşmediği" bahanesinin önünü kesmek için gelenekleşmiş bir dini anlayış! Güç, iktidar ve ego her yerde aynı hastalıklı ruha sahipti. Babası Rodrigo Borgio, Procida ailesinin siyasi gücüne ihtiyacı kalmadığında onu bir başka nüfuslu aileye pazarlamak üzere, boşamıştı. On yedi yaşında anne olmuştu, ama anneliğin nasıl bir şey olduğunu anlamasına bile fırsat vermeden doğurduğu çocuğu alıp götürmüşlerdi. Abisi Cesare Borgio'nun kollarında oyalanmıştı uzun zaman. Nihayet Aragon Prensi Bisceglia Dükü Alfonso evlenmek için ona talep olduğunda mutluluğu bulduğunu sanmıştı. Oysa bu ikinci evliliği Cesare Borgio'yu çıldırtmaktan başka bir işe yaramamıştı ve kocasını acımasızca öldürmüştü.

Barakada, koynuna girdiği genç seyise sevgiyle baktı. Bir köylü kızı olup bu güçlü gençle evli olmayı o kadar çok isterdi ki! Ne yazık ki, olmayacak bir şeydi bu, onun babasının siyasi emelleri doğrultusunda evlendirileceği erkekler sadece asil ailelerin fertleri olabilirdi.

Çıplak teninde şehvetle gezinmekte olan dudakları eliyle az iteleyip genç adamı yanına devirdi, başını koluna dayayıp ona döndü. "Perotto, öğlen gezilerimde yanımda bulunman çok mutlu ediyor beni," dedi adama. "Beni senin gibi güldürebilen hiç kimse olmadı hayatımda. Fakat, senin adına kaygı duyuyorum. İlişkimiz anlaşılırsa çok güçlü düşmanların olur ve seni yok etmeye çalışırlar..."

Genç Peretto da yüzünü ona döndü. "Bir insanın en güçlü düşmanı duygularıdır signora!" dedi. "Size olan duygularım ise sizi göremezsem yok ederler ben! Size olan aşkı o kadar güçlü ki, uğrunda ölmem için hiçbir silah kullanması gerekmiyor."

Lucrezia, sevgiyle baktı onun gözlerine. "Bana duyduğunuz aşk yüzünden ölmeni istemiyorum Perotto... Hayır!" diye söylendi.

Perotto Calderon'un gözleri aştan kör olmuştu. Göremiyordu gerçekleri. O da, "Kendinizi suçlamayın signora! İnsanı öldürmek, insanı aştan mahrum etmekten çok daha küçük bir suçtur inanın..." diye mırıldandı.

Sistina Şapelindeki ayin bitmek üzereydi, saraya dönme vakti gelmişti. Yataktan çıktı, çabucak giyindi. "Haydi, dönelim artık," dedi.

Apostol Sarayı'nın arka cephesinde koyu bir yeşilliği barındıran bahçede hiç konuşmadan yol almaya başladılar. Seyis Peretto bu defa hanımının bir at boyu kadar gerisinde gidiyordu. Lucrezia yüreğindeki

mutlulukla bahçenin tüm oksijenini derin derin soluyarak tüketmek istiyordu. Her metre karesi mahir bahçıvanların hünerli elleriyle doğanın tüm renkleriyle süslenmişti. Açelya, sümbül, leylak, lavanta, begonya, siklemen, fesleğen, küpe, gaillardia, fulya, karanfil, kana, kardelen, kasımpatı, adları sayılamayacak kadar çeşit... Dünyanın dört bir tarafından getirilip yetiştirilen nadide çiçeklerin kendilerine has kokuları insanın başını döndüren bir aroma oluşturunuyordu.

*

Lucrezia bu kaçamaklarını uzun bir zaman sürdürdü. 1496 İlbaharına gelindiğinde hamile kaldığını fark etti. Bunu önce herkesten saklamaya çalıştı; fakat yaz aylarında karnı iyice şişip de göze batacak duruma geldiğinde saklamayı süsüremeyeceğini anladı.

Seyis Perotto Calderon'nun başını yakmadan halletmeliydi bu sorunu, ama nasıl? Her seferinde beline sıkı sıkı sardığı kuşaklarla bol elbiseler içinde karnını saklamaya çalıştı. Ziyaretine gelen küçük kardeşi Giefrie Borgio, ondaki fiziksel değişiklikten şüphelenerek elleriyle karnını yokladı, şişliği fark etti. Sinirli bir ses tonuyla sorgulamaya başladı onu.

"Lucrezia! Evli olduğun adam öldürüldükten sonra neredeyse bir yıl geçti. Bu hamileliğin ondan olamaz... Söyle, kimden bu çocuk?"

Adamın sertleşmiş vahşi mimikleri insana korku veriyordu. Lucrezia da korktu, konuşamadı bile... Herkes gibi Giefrie de biliyordu onun Cesare ile olan enest ilişkisini, aklına gelen ilk şey onun Cesare'den hamile kalabileceği oldu. "Cesare'den mi?" diye sordu kestirmeden.

Cesare Borgio! Neden olmasın? Her fırsatta onu koynuna almıyor muydu? Belki de gerçekten de ondan hamile kalmıştı. "Evet Giefrie, Cesare'den!" diyebilirdi.

Giefrie, odadan geldiği gibi hızla çıkıp gitti.

Papa babasının çalışma odasına ulaştığında kapıdaki iki nöbetçinin arasından içeri daldı.

Odada Papa VI. Alessandro, Cesare Borgio ile birlikteydi.

Papa onu; "Niye geldin Giefrie, bir şey mi var?" diyerek karşıladı.

Doğrudan, "Lucrezia'nın kardinal Cesare'den hamile kalmış olduğunu öğrendiğimi bildirmeye geldim efendim," dedi. Cesare'ye öfkeyle baktı. "Voglio che qui e pronto a cardinale provincia immorale lasciare la povera ragazza da sola ! "

"Fatti gli affari tuoi!"

VI. Alessandro iki kardeş arasındaki gerilime hemen müdahale etti. "Biz bir aileyiz" dedi. "Bir ailenin sadakati her şeyden ve herkesten önce gelmelidir. Birbirimizden haberdar olmalı, birbirimizi korumalı ve en önemlisi de birbirimize bağlı olmalıyız. Çünkü eğer bu sorumluluğu şerefimizle yerine getirirsek, asla mağlup olmayız ama eğer bu sadakat konusunda bir an bile tereddüt edersek, hep beraber mahvoluruz..."

Aile Lucrezia'nın gerçekten de Cesare Borgio'dan hamile kaldığına hükmetti. Papa VI. Alessandro tıpkı ilk hamileliğinde olduğu gibi doğumun gizlice gerçekleşmesi için onu saraydan uzaklaştırdı.

*

Seyis Peretto, sevdiği kadın saraydan gittikten sonra çok acı çekmeye başladı. Haradaki işinde de sürekli dalgınlıklar yapıyordu. Aynı barakayı paylaştığı arkadaşı Seyis Ambrogio birlikte sarap içip iyice sarhoş oldukları bir akşam, Peretto, Lucrezia ile olan aşkını, kadının ondan hamile kaldığını, çocuklarını

doğurması için Roma dışına yollandığını anlattı. Ambrogio bu hikayeyi önce arkadaşının sarhoşluğuna verdi, gülüp geçti. Bir zaman sonra hizmetçiler arasında yayılan dedikodulardan Lucrezia'nın evlilik dışı hamile kalarak doğum yapması için şehir dışına yollandığını öğrendiğinde kulaklarına inanamadı. Arkadaşı Peretto da aynı şeyleri anlatmıştı ona, "demek doğruymuş," diye söylendi kendi kendine. Peretto'yu bir kenara çekip, "doğruymuş!" dedi.

Peretto onu, "Neymiş doğru olan?" diye tersledi.

"Papa babamızın kızı hamileymiş. Gayrimeşru bebeği doğurmak için yollanmış Roma'dan! Demek bebeğin babası sensin ha! Vay canına!"

Perotto Calderon, ona şarap içtiklerinde anlattıklarını hatırladı, büyük bir korku düştü yüreğine. Anlattıklarını uydurduğuna inandırmaya çalıştı arkadaşını, sonra yalvarmaya başladı. "Ambragio! Kardeşim... Sakın sana anlattıklarımı bir başkasının yanında ağzından kaçırmayasın Yemin ederim ki, öldürürler beni!"

"Merak etme kardeşim," dedi Ambragio, "ölünceye kadar saklayacağım bir sır olacak bu!"

Ambragio, arkadaşının bu sırrıyla yaşadığı bir süre, fakat bu sırrı saklamasının hiçbir kazancı olmuyordu ona; oysa öğrendiklerini Papa'ya anlatmış olsa alacağı ödülle zengin olması işten bile değildi. Bu çelişkiyle yaşamayı sürdürerek en sonunda kararını verdi. Papa'ya ulaşması mümkün değildi, ama sık sık haraya gelerek sahip olduğu atlarla eyllenen Cesare Borgio'ya fısıldayabilirdi. Tabii, cömert bir bahşiş umarak...

O fırsat çabuk geldi. Cesare, "sizinle çok önemli bir konu konuşacağım efendim," diyerek yanına sokulan Ambrogio'yu dinlemeyi kabul etti. Seyis Peretto'dan öğrendiklerini hızlı hızlı anlattı ona. "Bu bilgi karşılığında fakir ailem için bir yardımda bulunacağımı umuyorum efendim," diye eklemeyi de unutmadı. Cesare Borgio adeta çılgına döndü. Haradan çıkıp giderken duyduğu tek öfke Lucrezia'ya duyduğuydu. Şu an eline geçirmeli, onu paramparça etmeliydi. Papa VI. Alessandro'nun ofisine, "bebek benden değilmiş efendim!" diye bağırarak girdi.

Papa onun kıpkırmızı kesilmiş suratından nasıl bir öfke içinde olduğunu anladı. "Kimdenmiş?" diye sordu.

"Harada çalışan bir seyistenmiş. Meğer uzun zamandır onunla ilişkisi varmış..."

Papa VI. Alessandro'nun işittiği bu habere kulakları inanamadı.

*

Sistina Şapeli'nde Papa VI. Alessandro, Cesare Borgia ve beraberindekiler koronun seslendirdiği ilahiler eşliğinde günlük ibadetlerini yapmışlardı. Tören bittiğinde önlerine çıkan bir yüzbaşı, sertçe selamladı onları.

Papa VI. Alessandro, onun selamını başını sallayarak aldı, sonra, "ne oldu evladım?" diye sordu.

Yüzbaşı, "her iki seyisi de hallettik efendimiz. Cesetlerini de Tiber Nehrine attık," diye yanıtladı onu.

Papa, "teşekkür ederim," diyerek yürümeye devam etti.

Öz kızının öz oğlu ile birlikte olmasına göz yuman, bunu bir nevi "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh" benliği altında uygulatan enestlik anlayışı sınıf farkı olan bir ilişkiye aman vermemişti.

Lucrezia, Apostol Sarayı'na döndüğünde seyis Peretto ve seyis Ambragio'nun Tiber Nehrinde boğulduklarını, cesetlerinin köylüler tarafından bulunmuş olduğunu oda hizmetkarından öğrendi.

*